

Zwerversliefde, deel 6.

Simon Lemm draaide de sleutel om van het luxe appartement op de Rozemarijngracht. Hij keek naar zijn hand met daarin de sleutel, haalde zijn schouders op en gooide hem door de brievenbus.

Het was de dag voor Kerstmis en voor het eerst had hij in die vreugdevolle en ook koude tijd geen huis om in te wonen. Zoals altijd had hij, als luxe zwerver, zijn zaakjes goed voor elkaar gehad op het eind van het jaar. Via een bevriende bankdirecteur had hij dit prachtige huis mogen gebruiken tot tenminste half januari, maar deze keer was er een kink in de kabel gekomen. Zijn vriend was veel vroeger uit Zwitserland teruggekomen omdat hij in een vlaag van weemoed zijn huis met de Kerst beschikbaar wilde stellen aan zijn oude tantes. Simon mocht natuurlijk blijven zolang als hij wilde, maar daar had hij voor bedankt. Zijn stelregel was duidelijk: "Ik wil geen huis van mezelf," zei hij, "maar een huis van een ander wil ik wél voor mezelf." M.a.w. nooit op de bank slapen of voor de badkamerdeur wachten.

Simon keek omhoog naar de voorbijschuivende donkere wolken. Voor het eerst sinds jaren zou het een witte Kerst worden. Het vervagende licht weerkaatste op de kleine bergen sneeuw die orderlijk aan de kant van de gracht waren geschoven. Hij maakte zich geen zorgen, hij maakte zich nooit zorgen. Met zorg fabriceerde hij een mooie ronde sneeuwbal, die hij met feilloze precisie tegen de hoed van een voorbijganger aanwierp. Al grijnzend sprong hij de hoek om alwaar hij frontaal tegen een wat oudere man opbotste. Gerrit Nootenboom had net de deur van zijn huis dichtgeslagen met de gedachte: hoe hij nu weer de Kerst op een fatsoenlijke manier zou moeten doorkomen. Gerrit was 72, had kip noch kraai in de stad en een bloedhekel aan zijn achterneef die op het platteland woonde. Hij bridgede graag, weliswaar niet zo goed, maar toch vond hij het een geweldige tijdspassing. Maar met dit soort dagen werd er ook niet al teveel gebridged.

"Ome Gerrit", zei Simon. "Ik liep u bijna omver."

"Je liep me alleen niet omver, omdat ik een muur in mijn rug had, jongeheer Lemm," bromde Gerrit.

Simon en Gerrit kenden elkaar oppervlakkig van de verschillende bridgesociëten in de stad.

"Nergens briden, hé?" zei Gerrit, toch nog enigszins hoopvol.

"Dat weet je nooit," was Simon optimistisch. "Kom, ik trakteer op een kop koffie, vanwege mijn ruwe manier van lopen, in café "De Gedoken Twee". Ze zeggen dat ik het briden aantrek, dus je weet nooit"

De entourage in het café was beslist niet hoopvol. Een aantal eenzaam uitziende ouderen en een paar luidruchtige jonge studenten waren de enige klanten.

Simon en Gerrit trokken zich er echter niks van aan en bestelden na hun koffie ook nog een lekker glaasje cognac. Ze hadden nog nooit uitvoerig met elkaar gesproken, maar kwamen er nu achter dat ze een aantal zaken gemeen hadden. Beiden waren ze verzot op bridge, hoewel Simon veel beter was. Maar Gerrit, als gepensioneerd boekhandelaar verzamelde Zuid-Amerikaanse literatuur. Simon die slechts een paar boeken bezat, maar

ze wel graag las was verzot op de Argentijnse schrijver Borgés. En omdat diens werk zodanig symbolisch was, vloog de tijd voorbij...Tot ineens een heleboel dingen tegelijk gebeurden. Allereerst was een van de nogal aangeschoten studenten bij hun tafeltje gaan staan om zich vrij luidruchtig met de conversatie te gaan bemoeien. dat ging in de stijl van: "Fossielen, die lees je toch niet meer...neem dan Poppy Brite, da's pas leuk, weet je." Net toen de twee de jongeman vriendelijk wilden verzoeken om op te donderen, ging de deur van het café open en stapte een heer in uniform binnen.

"Misschien heb ik een eigenaardige vraag," begon deze, "maar ik heb gehoord dat hier weleens gebridged wordt".

Deze vraag werd door een aantal studenten met gejoel beantwoord.

"Hier kan gebridged worden," riep Simon met een blik van 'zie je wel' naar ome Gerrit.

"Het is niet voor mij," sprak de man lijsig. "Ik ben chauffeur van een hoop geld en die vent staat erop om vanavond te bridgen. Komt uit een of ander emiraat, die gozer."

"We hebben dan wel een vierde man nodig," zei Simon en keek een beetje twijfelend om zich heen. Tot zijn verbazing zei echter de vervelende student naast hun tafeltje: "Ik doe wel mee, ik verveel me toch te pletter."

"Kun je wel bridgen," vroeg Gerrit. "Ik heb in het universiteitsteam gezeten, maar ik dronk teveel, zeiden ze, stelletje zeikerds," antwoordde de student.

Vrij snel daarna werd een tafel in de hoek van het café bezet door een viertal eigenaardige persoonlijkheden: Een 72e jarige ex-boekverkoper, een luxe zwerver, een nogal dronken student economie, die luisterde naar de naam Joop en een keurig in het pak gestoken miljardair, die de anderen had begroet met een korte buiging en een knikje. De andere gasten hadden zich om het tafeltje heen verzameld, omdat ze niets beters te doen hadden en hier misschien nog iets te beleven viel.

"Het tarief," zei de miljardair, die we voor het gemak de emir zullen noemen, in voortreffelijk Nederlands.

"Wij zijn geen van allen echt rijk," zei Gerrit. "U spreekt goed Nederlands, overigens."

"Dank u", zei de emir. " Ik heb in Amsterdam gestudeerd." Hij vervolgde: "Laten we in dat geval om uw tarief spelen."

Simon keek wat teleurgesteld (hij was ervan overtuigd dat hij een leuke financiële slag had kunnen slaan), maar hij accepteerde en al gauw was de eerste robber in volle gang.

Het ging Simon, die de emir had getrokken als partner meteen voor de wind. Maar hij zag dat ome Gerrit moeite had met het niveau. Na een paar fouten kreeg hij de wind van voren van de student Joop. "Had toch het aas meteen gelegd, partner. Dat is toch opgelegd." Gelukkig zat het Gerrit in de tweede robber weer wat mee zodat het een gezellige bridgepartij bleef."

In de derde robber trok Gerrit de emir als partner en nam wat zenuwachtig tegenover hem plaats.

Al vlug lag het volgende spel op tafel.

♥V732

♦AB92

♣HV4

♠A9862

♠HB75

♥B

♥93

♦863

♦V54

♣BT92

♣A865

♠43

♥AHT865

♦HT7

♣73

noord	oost	zuid	west
emir	Joop	Gerrit	Simon
1♦	pas	1♥	pas
2♥	pas	4♥	pas
pas	pas		

Simon kwam uit met ♣B: Gerrit speelde ♣V uit de dummy en Joop zette ♣A. Oost ging door met klaveren 5 voor de Heer in de dummy. Gerrit trok de troeven met ♥A en ♥V, en ging ervoor zitten. Hij miste twee schoppenlagen en een klaverenslag en misschien een slag in ruiten. Wie had ♦V? Hij keek zenuwachtig naar de emir aan de overkant van de tafel, deze keek ondoorgrondelijk terug. Even denken; West was niet met schoppen gestart dus hij had niet ♠AH. Oost was ook niet met schoppen teruggekomen, dus die had waarschijnlijk ook geen ♠AH. Nou ja, met zulke analyses schoot hij ook niks op. Ome Gerrit piekerde zich suf en verzon toen een list. Hij ging ♦B uit de dummy voorspelen. Als oost de vrouw had werd zo'n kaart meestal automatisch gedekt en in ieder geval zou oost misschien even nadenken. Als Joop zonder aarzeling klein zou leggen dan zou hij de

heer nemen en ♦V over Simon snijden.

"♦B, graag," zei Gerrit. Zonder te denken legde Joop een kleintje.

Gerrit nam over met ♦H en sneed vol vertrouwen ♦V over Simon. Het werd hem wat zwart voor ogen toen Joop toch ♦V bleek te hebben.

"Dat werkt misschien in de C-lijn, ouwetje," zei Joop nogal onbeschoft.

"Ik kon toch niet weten waar de vrouw zat?" zei Gerrit tegen Simon.

"Ja, daarom moet je ook van de ruiten afblijven," antwoordde Joop ongevraagd. "Je trekt twee keer troef en dan troef je je derde klavertje. Vervolgens speel je gewoon schoppen. Wij mogen twee slagen meenemen, maar moeten daarna óf in de dubbele renonce spelen óf ruiten spelen. Zo los je dat op!"

"En daarom moet jij in de tweede slag schoppen spelen," zei Simon. "Dan kan dat niet gebeuren." Tijdens deze conversatie had de emir niets gezegd. Hij was sowieso tot nu toe erg kort van stof geweest.

"Het had kunnen lukken, ome Gerrit," zei Simon.

"Het was belachelijk!" zei Joop.

"Goed zo, Joop," schreeuwde een van de omstanders. "Zo pak je die ouwetjes aan!"

De emir stond op. "Heren, ik zou u graag een voorstel willen doen. Ik heb de ervaring dat mensen onder druk, over het algemeen, beter presteren. Daarbij ben ik u erg dankbaar dat ik in deze tijd nog de mogelijkheid heb gehad om plezierig en op hoog niveau te bridgen. Ik zou derhalve een prijsje willen zetten op de winnaar van deze robber. Zonder tegenprestatie, natuurlijk. De winnaar mag, als u er geen bezwaar tegen heeft, een cheque mee naar huis nemen." "Winnen wij de robber, geachte partner," vervolgde hij, "dan hoeft u natuurlijk niet met mij te delen."

"Kat in het bakkie, met die ouwe," riep een van de studenten, "Doen, Joop."

(wordt vervolgd)